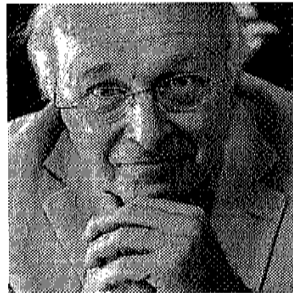

Rode petjes

Het was een onafzienbare rij mensen die langzaam, voetje voor voetje, zich een weg zocht langs graven, vallende bladeren en herinneringen. Driehuis Westerveld was deze middag een prettige botsing van cultu-

ren, gevoelens en centraal in dat alles stond... de rode pet. Gregory Halman werd begraven en een nauwelijks te tellen, noch te schatten aantal mensen was naar de begraafplaats gekomen. Velen van hen droegen, op verzoek van de familie, een rode honkbalpet. Zodat je, lopend in de rij, voor, achter en naast je mensen trof met een rode pet op het getroffen hoofd.

De dood van de jonge honkballer heeft een nauwelijks te bevatten gevoel bij heel veel mensen losgemaakt. Niet alleen vertegenwoordigers uit de (kleine) honkbalwereld lopen met een vet vraagteken boven het hoofd, ook buurtbewoners, collega's, medespelers en schoolgenoten, toeschouwers, honkballfans van verre en zeker ook ettelijke vertegenwoordigers van de Arubaanse leefgemeenschap stappen voort, praten soms, knikken bekenden toe en komen dan tot stand in een der wandelpaden op weg naar de zaal waar de dienst zal plaatsvinden.

De grootste ruimte van het centrum is bij lange niet groot genoeg om iedereen een plaats te geven en honderden mensen worden, velen met de rode pet op het koude hoofd, buiten geparkeerd. Ik ook. Stilte, geladen als een wolk, trekt over. Neen, er wordt niet gehuild, er wordt nauwelijks gesnikt; de meeste hoofden staan strak en bij een ieder is het vraagteken boven het hoofd te zien.

Wat nu? Wat gebeurt er als Greg

begraven is? Welke sentimenten gaan dan opspelen? Hoe gaat het bestaan voor de werkelijk hopeloos in twijfel levende familie verder? Niemand praat erover, niet hardop althans, maar ieder denkt en

oordeelt, zoals wij mensen zijn. Niet Greg, niet de overledene die bonkig in zijn kist behandeld wordt in een serie van half tragische ongelukjes... neen, zijn dood is, zo lijkt het, geaccepteerd. We nemen afscheid en dan begint een ander hoofdstuk.

Het vraagteken geldt Jason, de broer die er niet bij is. Ik kijk rechts naast me; twee Arubanen van mijn leeftijd. Wat we gemeenschappelijk hebben? We dragen een rode pet. Onze blikken kruisen; weemoed en overgave, tragiek en medelijden, verder komen we niet. We knikken elkaar toe en zwijgen. Dan vergezellen we Greg naar zijn rustplaats. De middag valt, bomen ruisen zacht, rode petten gaan af. Er klinkt iets van een gebed en een bijna heilige stilte omringt ons allen. Geen snik, maar je voelt de botsende gedachten. Ik zie een man die ik veertig jaar geleden ook al in het honkbalstadion tegenkwam. Hij fluistert me toe: „Dit is toch niet te bevatten.”

Ik schud mijn hoofd: dat klopt. Dan lopen we, of beter, schuifelen we weg. Langs graven en gevallen bladeren, langs gedachten en herinneringen.

Een lange rij rode petten verlaat het bos. Niemand zegt wat, vraagtekens lopen met ons mee. We lichten, bij afscheid, even de pet. Nooit geweten dat dit sportattribuut zoveel mensen op een kille novembermiddag kon verbinden. Ik ril.